

РЕШЕНИЕ

№ 1475

гр. София, 28.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Маргарита Йорданова**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **12019** по описа за **2019** година докладвано от съдия Маргарита Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от И. А. П., срещу Решение № 180974 от 31.07.2019г.г постановено НАХД № 5246/2018г. от Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 13-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-0040075/11.12.2017г. издадено от Директора на Дирекция „Инспекция на труда“ С., с което на дружеството е наложено имуществена санкция в размер на 2000 лева на основание на основание чл.416, ал.5 от КТ, във връзка с чл.414, ал.3 от КТ, за нарушение на чл.61, ал.1 от КТ.

С касационната жалба се моли въззивното решение да бъде отменено поради нарушение на материалния закон и нарушения на административнопроизводствените правила, по аргументи подробно изложени в същата.Твърди се, че с лицето е имало сключен договор за възлагане на конкретна работа и не е следвало да се сключва трудов договор.Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна на НП.В съдебно заседание касаторът, чрез управителя си поддържа жалбата си така като е подадена.

Ответникът по касация – Директора на Дирекция „Инспекция на труда“ С.,чрез процесуалния си педставител оспорва жалбата и твърди правилност и законосъобразност на оспореното решение.Моли същото да бъде оставено в сила.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София - град, XVI касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 20.10.2017г., около 10:50 часа, главен инспектор в ДИТ – С., извършил проверка в офис на [фирма], находящ се в [населено място], пл. „С.“ № 11, ет.4, офис 8-9. На мястото установил Н. К. Ш., който набирал текст на лаптоп без да има сключен трудов или граждански договор. Н. К. Ш. попълнил собственоръчно декларация, в която посочил, че работи в обекта от 19.10.2017г. като автор на статии с работно време от 09:00 часа до 18:00 часа, като в периода 19.10 – 05.11.2017г. следва да изготви материал. На гърба на декларацията написал още: „работя в офиса на площад С. от два дни, запознавайки се с условията на труд и уговаряйки интервюта. След проверката на 20.10.2017г. между [фирма] и Н. К. Ш. бил сключен договор за възлагане с предмет подготовка на авторски текстове на списание „360 градуса“ срещу възнаграждение в размер на 150 лева и срок за изпълнение 20.10 – 05.11.2017г.

На 15.11.2017г. е съставен акт за установяване на административно нарушение, като нарушението било квалифицирано като такова на чл.61, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от Кодекса на труда. Актът бил предявен за запознаване със съдържанието му и връчен на същата дата на нарушителя, след което е издадено и обжалваното наказателно постановление. Тази фактическа обстановка СРС, 13 състав, приел за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приложени към преписката, и събраните в хода на съдебното следствие гласни такива. За да потвърди наказателното постановление СРС е приел, че същото е издадено от компетентен орган, съдържа всички законово изискуеми реквизити. При издаването му не били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Прието е, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на лицето за извършеното нарушение, като не е допуснато нарушение на материалния закон.

Така постановеното решение е правилно.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно и допустимо. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата.

Правилни са изводите на въззивният съд за липса на процесуални нарушения при издаването на АУАН и НП, в същите се съдържат изискуемите реквизити, като нарушението е подробно описано, посочена е дата и място на извършването му. С оглед на горното неоснователни са възраженията на касатора в тази насока.

Съгласно чл.63 ал.1 от ЗАНН първоинстанционното решение подлежи на касационно оспорване на основанията, предвидени в НПК. В чл.348 ал.1 от НПК са изброени 3 касационни основания: нарушен е закона, допуснато е съществено

нарушение на процесуалните правила или наложеното наказание е явно несправедливо. Съгласно чл.218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон следи и служебно. От което по аргумент на противното следва, че за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от първоинстанционния съд и за явна несправедливост на наложеното наказание Съдът ще следи, само ако са били изложени в жалбата като касационни основания.

Настоящият състав на касационната инстанция намира за нужно да отбележи, че трудовият договор има за предмет престоирането на работна сила (жив труд) от работника за определен или неопределен (в повечето случаи) период от време, докато при договора за възлагане, какъвто в жалбата се претендира да е представения граждански договор, се възлага и се дължи конкретен трудов резултат (обществен труд) за определен срок. От това произтичат и другите разлики между двата договора: докато при трудовия договор работникът е в зависимост от своя работодател и е задължен да спазва определен ред и дисциплина, работно време, има определено работно място и т.н., то при договора за възлагане изпълнителят дължи само "изработването на нещо (на някаква вещ, някакъв продукт)", т.е. дължи само уговорения резултат и е независим, стопански и оперативно е самостоятелен при изпълнението. Това следва от разпоредбите на чл.258 и следв. от ЗЗД, регламентиращи договора за изработка, респ. правата и задълженията на страните по един такъв договор. Не са били ангажирани доказателства за сключен трудов договор в писмена форма между работодателя и служителя. Освен това съдържанието на представения граждански договор се опровергава от собственоръчно попълнената декларация от Ш., в която сочи, че няма сключен трудов или граждански договор.

С оглед на горното съдът намира за правилни изводите, че санкционираното дружество е осъществило съсътва на вмененото му нарушение и правилно е била ангажирана административно наказателната му отговорност.

Неоснователни се явяват и възраженията на касатора по отношение на размера на наложената му сакция. Настоящият касационен състав напълно споделя изводите на СРС, че определената малко над минималния размер имуществена санкция съответства на тежестта на извършеното нарушение, като не са налице смекчаващи вината обстоятелства. Споделят се напълно и изводите на въззивният съд за липса на предпоставките на чл.28 от ЗАНН като не следва да бъдат преповтаряни.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактичката обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

При този изход на спора основателно се явява искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл.63, ал.3 от ЗАНН, р. с чл.78, ал.8 от ГПК, чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП на ответника се дължат разноски в размер на 100.00 лв.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд – София-град, XVI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 180974/31.07.2019г., постановено по НАХД № 5246/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 13 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] представлявано от И. А. П., да заплати на Дирекция „Инспекция на труда“ С.,сумата в размер на 100.00 / сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.